

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνον ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὲποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β. — Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 25 Δεκεμβρίου 1937

Ἔτος 60ον. — Ἀριθ. 4

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

PETER ROSEGGER

ΟΤΑΝ ΠΗΓΑ ΝΑ ΦΕΡΩ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

Θάμουν ἀπάνω-κάτω δώδεκα χρο-
νῶν, ὅταν τὴν παραμονὴ τῶν Χρι-
στουγέννων τὰ ξημερώματα ἦρθε ὁ
πατέρας μου καὶ μὲ ξεκούνησε ἀπὸ
τὸ κρεββάτι· ἔπρεπε ν' ἀνοίξω τὰ
μάτια μου καὶ νὰ ξυπνήσω γιὰ καλὰ,
γιατὶ εἶχε κάτι νὰ μοῦ πῇ. Τὰ μάτια
μου δὲν ἄργησα νὰ τ' ἀνοίξω, μὰ ὅσο
γιὰ νὰ ξυπνήσω! Ὅταν ἐπιτέλους
ντύθηκα μὲ τὴ βοήθεια τῆς μάνας
μου καὶ κάθησα στὸ τραπέζι γιὰ νὰ
πιῶ τὸν καφέ μου, ἀρχισα σιγά-σιγά
νὰ ξενοσταῶ καὶ τότε μίλησε ὁ πα-
τέρας μου :

— Πέτρο, ἄκου τώρα τί θὰ σοῦ
εἰπῶ. Νά, πάρε ἕνα ἀδειανὸ σακκού-
λι γιατί θὰ βάλῃς μέσα πράγματα.
Πάρε καὶ τὸ μπαστούνι μου, γιατί εἶ-
ναι πολὺ χιόνι στὸ δρόμο, καὶ πάρε
καὶ τοῦτο τὸ φανάρι, γιατί ὁ δρόμος
εἶναι ἄσχημος καὶ τὰ μονοπάτια χιο-
νισμένα. Θὰ κατεβῇς κάτω στὸ Λαγ-
κεθάκι. Τὸν ξυλέμπορο τὸν Σπράτς
ἀπὸ τὸ Λαγκεθάκι τὸν ξέρεις. Λοι-
πὸν αὐτὸς μοῦ χρωστάει ἀκόμη δύο
μισο κατσάρινα ἀπὸ τὴ φλαμουριά
ποῦ τοῦ πούλησα. Νά τοῦ πῇς πῶς
τὸν παρακαλῶ πολὺ νὰ σοῦ τὰ δώσῃ
ἐσένα. Νά χτυπήσῃς εὐγενικὰ τὴν
πόρτα καὶ νὰ βγάλῃς τὸ καπέλλο σου
ὅταν μπῇς μέσα στὸ σπίτι του. Μὲ
τὰ λεφτὰ θὰ πᾶς ὕστερα στὸν μπα-
κάλη καὶ θ' ἀγοράσῃς πέντε δοκάδες
σιμιγδάκι καὶ μιὰ μιση δοκά χοιρινὸ
ξύγκι καὶ ἑκατὸ δράμια ἀλάτι καὶ
θὰ τὰ φέρῃς σπίτι.

Ἐδῶ ὅμως μπῆκε στὴ μέση κι' ἡ
μάνα μου, ποὺ ἦταν κιόλας ντυμέ-
νη, ἐνῶ τὰ ἔξη μικρότερα ἀδέρφια

μου κοιμόνταν ἀκόμη στὰ κρεββατιά-
κια τους γύρω-γύρω. Λοιπὸν ἡ μη-
τέρα μου μίλησε καὶ εἶπε :

— Μ' ἄλεθρι καὶ μὲ βούτυρο καὶ
μ' ἀλάτι μοναχὰ δὲν μπορῶ νὰ μα-
γειρέψω γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Μοῦ
χρειάζονται ἀκόμη πενήντα δράμια
σταφίδες καὶ μιὰ δοκά ζάχαρη καὶ
δέκα δράμια ζαφορά. Καὶ θέλω ἀ-
κόμη καὶ μερικά παξιμάδια.

— Ψώνισέ τα λοιπὸν κι' αὐτά,

πρόσθεσε ὁ πατέρας μου. Κι' ἂν τό-
χη καὶ δὲν σὲ φθάνουν τὰ λεφτὰ, τό-
τε παρακάλεσε τὸν μπακάλη νὰ μὲ
χρεώσῃ μὲ ὅσα σοῦ λείπουν καὶ τὴ
Λαμπρὴ ποὺ θὰ γίνουνη εἰς πληρω-
μὴς θὰ τοῦ ξοφλήσω τὸ χρέος μου.
Ἐνα παξιμάδι φάε ἐσὺ στὸ δρόμο κα-
θὼς θὰ γυρίζῃς, ἂν ἀργήσῃς καὶ βρα-
δυαστῇς. Καὶ τώρα τράβα, ἡ ὥρα
εἶναι κιόλας πέντε κι' ὥσπου νὰ φτά-
σῃς θὰ περάσουν οἱ ὀχτὼ.

Ὅλα αὐτὰ ἦταν ὥραια καὶ καλὰ.
Τὸ σακκούλι μοῦ τὸ ἔδωσε ὁ πατέρας
πίσω στὴ ράχη μου, τὸ μπαστούνι τὸ
πῆρα στὸ δεξιὸ μου χέρι καὶ τὸ φανά-
ρι στὸ ἀριστερὸ καὶ ἔτσι ξεκίνησα δ-

Ἡ ΘΕΙΑ ΠΕΝΝΗΣΗ

πως τὸ ἔκανα τακτικά ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὰ πρῶτὰ τοῦ χειμῶνα.

Στὸ μονοπάτι, ποὺ λίγες πατημασιές ξεχώριζαν, ἦταν σκεπασμένο μὲ παχὺ χιόνι καὶ δὲν εἶναι πάντα εὐκόλο νὰ πατή κανεὶς στὶς πατημασιές τῶν μπροστινῶν του, ὅταν μάλιστα αὐτοὶ ἔχουν τόσο μεγάλα ποδιάρια. Δὲν εἶχα λοιπὸν προχωρήσει οὔτε τρικλῶσια βήματα καὶ βρισκόμουν φαρδὺς-πλατὺς ξαπλωμένος στὸ χιόνι καὶ τὸ φανάρι, πεταμένο στὴν ἄλλην ἄκρη, εἶχε σβύσει. Σηκώθηκα καὶ ἀνακάθησα κι' ὅστερα κοίταξα ψηλὰ τὴν ἑσπέρην νύχτα. Στὴν ἀρχὴ ἦταν μαῦρο καὶ ἄγριο σκοτάδι, μὰ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε τὸ χιόνι νὰ γίνετα ἄσπρο καὶ τὰ δέντρα μαῦρα καὶ στὸν οὐρανὸ νὰ λάμπουν ζωηρὰ τ' ἀστέρια. Γιὰ νὰ πέση κανεὶς στὸ χιόνι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βροτάη φανάρι στὰ χεῖρ του· ἔτσι τὸ ἔκρυψα κάτω ἀπὸ ἓνα χαμόδεντρο παρεκεί, καὶ χωρὶς φῶς περπατοῦσα τῶρα καλύτερα ἀπὸ πρὶν.

Κατέβηκα στὴ ρεμματική. Τὸ νερὸ τοῦ ρυακιοῦ ἦταν σκεπασμένο μὲ γλυστερὸ πάγο κι' ὅταν πέρασα ἀπὸ πᾶνω του μοῦ φάνηκε σὰν νὰ τρεχαν καὶ τ' ἀστέρια τ' οὐρανὸ κυνηγητό. Ὅστερα χρειάστηκα ν' ἀνεβῶ ἓνα βουνό. Στὸ διάσελο τοῦ βουνοῦ βρῆκα τὸ δημόσιο δρόμο ποὺ ἀνάμεσα σὲ δάση κι' ἄλλα δάση κατέβαινε ὡς κάτω στὴν κοιλάδα τοῦ Μύρτε. Ὅλη ἦταν σκεπασμένη μὲ μιὰ πλατειὰ θάλασσα ἀπὸ ὀμίχλη καὶ ὅταν μπῆκα κι' ἐγὼ μέσα ὁ ὕψος ἀέρας ἄρχισε νὰ ἔχη μιὰ μυρουδιά ἀπὸ πετροκάρβουνα· κι' ἀπὸ μακριὰ ἔφθαναν στ' αὐτιά μου σδυσμένοι θόρυβοι, γιατί στὴν κοιλάδα δούλευαν τὰ μεγάλα σιδεράδικα καὶ καμμιὰ φορὰ περνοῦσε κανένας σιδηρόδρομος πᾶνω ἀπὸ τὶς σιδερένιες γέφυρες ποὺ μπουμπούζαν.

Ἀφοῦ περπάτησα ὥρα πολλή μες στὴν κοιλάδα ἔφτασα πάλι στὸν μεγάλο δημόσιο δρόμο. Ἀκουγα τὰ κουδούνια ἀπὸ τὰ ἔλκυθρα ποὺ περνοῦσαν καθὼς ἡ ὀμίχλη ἦταν ἀραιότερη ἐδῶ καὶ πρὸ σιαχτερή, μπορούσα ἀπὸ κοντινὴ ἀπόσταση νὰ βλέπω τὰ ἔλκυθρα κι' ὅπως καὶ τοὺς πεζοπόρους ποὺ κατέβαιναν γιὰ τὴν γιορτινὰ τοὺς ψώνια ἀπὸ κοντινὴ ἀπόσταση. Ἀφοῦ περπάτησα μιὰ ὥρα, στὸ τέλος ξεπρόβαλε ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μεριά τοῦ δρόμου ἓνας σκοῦρος λεκές, ὅστερα ἓνας δεξιὰ, ὅστερα ἀριστερὰ πρὸ πολλοί, κι' ὅστερα δεξιὰ μιὰ ὀλόκληρη σειρά. Ἦσαν τὸ χωριὸ Λαγκεβάχ.

Μὲ κέρει καὶ καλὴ καρδιά προχώρησα μέσα στὸ χωριὸ ὅπου παντοῦ ἔβλεπε κανεὶς τὶς προετοιμασίες γιὰ

τὴ γιορτὴ καὶ τράβηξα ἴσια κατὰ τὸ σπῆτι τοῦ Σπράϊς.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐτοιμαζόμουν νὰ χτυπήσω, ἀπὸ τὴ μπροστινὴ πόρτα ὁ γέρο Σπράϊς δοκίμασε, καθὼς κατὰλαβα ἄργότερα, νὰ τὸ σκάση κρυφὰ ἀπὸ τὴν πίσω. Θὰ τὸ κατάρνε, ἀντὴν ἴδια στιγμὴ ἐγὼ δὲν συλλογιζόμουν : Πέτρο, μὴν πηγαίνης ἀπὸ τὴν μπροστινὴ πόρτα σὰν κύριος, πηγαίνε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα, ὅπως ταιριάζει σ' ἓνα χωριατόπουλο σὰν καὶ σένα. Κι' ἔτσι, μόλις βρέθηκα στὴν πίσω πόρτα, ἀνοίξε, κι' ἀντικρύσαμε φάτσα μὲ φάτσα ὁ γέρο-Σπράϊς κι' ἐγὼ.

— Ἄ, μικρέ, θὰ θέλῃς νὰ ζεσταθῇς λιγάκι, μοῦ ἔκανε μὲ γλυκερὴ φωνή. Πέρασε μέσα καὶ κάθησε κοντὰ στὸ τζάκι. Κάνει κρύο σήμερα. Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ θέλησε νὰ φύγῃ.

— Ἐγὼ δὲν κρυώνω, ἀπάντησα, μὰ ὁ πατέρας μου, σοῦ στέλνει τὰ χαιρετίσματα καὶ σὲ παρακαλεῖ πολὺ νὰ μοῦ δώσης τὰ χρήματα.

— Τὰ χρήματα ; Ποιὰ χρήματα ; ρώτησε. Ἄ, ναι, εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ χωριάτη ἀπὸ τὸ Ἄλπλ. Θὰ σηκώθηκαν πολὺ πρῶτ' σήμερα γιὰ νὰ εἶσαι κιόλας ἐδῶ ἀπὸ τόσο δρόμο. Κάθησε νὰ ξεκουρασθῇς μὲ τὴν ἡσυχία σου. Καὶ πές στὸν πατέρα σου πῶς τοῦ στέλνω τὰ χαιρετίσματα καὶ τοῦ εὐχόμην καλὲς γιορτὲς καὶ πῶς μιὰ μέρα δίχως ἄλλο θ' ἀνέβω ἐπᾶνω σὲ σὰς γιὰ νὰ τὰ κανονίσουμε.

Ἡ μιλιὰ μου κόντεψε νὰ μείνῃ κολλημένη σὲ λαρύγγι μου. Μ' αὐτὸ τὸ λόγο ποὺ ἔλεγε ὁ Σπράϊς κινδυνεύαμε νὰ μὴ γιορτάσουμε Χριστογέννα.

— Κάνε μου, σὲ παρακαλῶ, τὴ χάρη νὰ μοῦ δώσης τὰ χρήματα, εἶπα μαζεύοντας ὅλο μου τὸ κουράγιο. Πρέπει ν' ἀγοράσω ἀλευρὶ καὶ βούτυρο καὶ δὲν μπορῶ νὰ πάω σπῆτι μὲ ἀδειανὸ τὸ σακκούλι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΤΑ ΚΑΛΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσαν οἱ παπποῦδες τῶν παπποῦδων μας, κάποιος περιηγητὴς εἶχε τὴν μανίαν νὰ γυρίζῃ ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, νὰ βλέπῃ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ νὰ μαθαίνει τὰ ἔθιμα τῶν κατοίκων τους· ἔτσι ἔφτασε καὶ σὲ μιὰ πόλι τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐκεῖ μπῆκε σ' ἓνα μεγάλο νεκροταφεῖο καὶ τριγυρίζοντας σ' αὐτό, διάβηκε ἐπᾶνω στὶς ταφόπετρες, σκαλισμένα, ὅστερα ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πεθαμένου καὶ τοῦτα τὰ λόγια : « Ἐζησε χρόνια δύο », σ' ἄλλη « τρία »,

σ' ἄλλη « πέντε », μὰ σὲ καμμιὰ δὲν βρῆκε περισσότερα ἀπὸ ἑφτά χρόνια.

Αὐτὸ τοῦ κίνησε τὴν περιέργεια καὶ ρώτησε ἓνα φύλακα :

— Στὸν τόπο σας συνηθίζετε νὰ ἔχετε ξεχωριστὸ νεκροταφεῖο γιὰ τοὺς μικροὺς καὶ ξεχωριστὸ γιὰ τοὺς μεγάλους ; γιατί τοῦτο ὅπως βλέπω θὰ εἶναι μόνον γιὰ μικρὰ παιδιά.

— Ὅχι, ξένε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ φύλακας, στὸ ἴδιο νεκροταφεῖο τοὺς θάβουμε ὅλους.

— Μὰ πῶς ; ἐγὼ διάβασα ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς πεθαμένους δὲν ἔζησε πρὸ πολλοῦ ἀπὸ ἑφτά χρόνια.

— Ἐχεις δίκιο νὰ ρωτᾷς, μάθε όμως πῶς ἐδῶ εἶναι θαμμένοι πολλοὶ ποὺ ἔζησαν καὶ ἐξῆντα καὶ ὀγδόντα καὶ ἑκατὸ χρόνια, μὰ δὲν τοὺς τὰ λογαριάζουν ὅλα γιατί τὰ πρὸ πολλὰ τὰ πέρασαν δυστυχισμένοι. Γι' αὐτὸ ξεχωρίζουν καὶ γράφουν μόνον τὰ καλὰ καὶ εὐτυχισμένα χρόνια τῆς ζωῆς τους. Καὶ στὶς γιορτὲς εὐχόμαστε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο μόνον « χρόνια καλὰ ».

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστὸς γεννᾶται ! Ὡσαννὰ
Ψάλλον βοσκοὶ κι' Ἀγγέλοι
Στὴ φάτιν ἡ Παναγιά γεννᾷ
Τὸ Γυιὸ ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς στέλλει !

Ἄλλαξε πρόσωπον ἡ Γῆ.
Μερεῦει τοὺς κακοὺς ἡ Ἀγάπη
Κάθε καλοῦ Αὐτοῦς πηγὴ !
Ἐσβυσ' ἡ βία τοῦ Σατραπῆ !

Καὶ σεῖς, παιδιά, σ' Αὐτὸν πιστοὶ
Φυλάξετε τὰ διδάγματά Του !
Μόνη εὐτυχία λαχταριστὴ
Νὰ σὰς φυλάγῃ ἡ Δεξιὰ του !

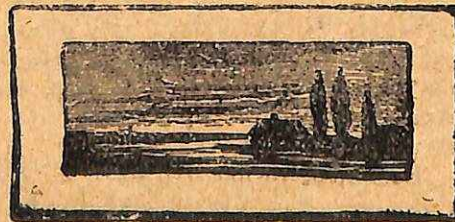
ΦΑΚ

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ»

« Χριστὸς γεννᾶται σήμερον »
χαρὰ κι' ἐξιλασμός,
Θεῖα εὐτυχία ἀνέσπερη
σ' ὅλη τὴν ἀνθρωπότη,
Ποῦ ἦρθ' « ἐκ τῶν ἀνωθεν » θεϊκὴ
μὲ λόγια ἀγγελικά
Κι' ἦρθε « τὸ φῶς τὸ ἱλαρὸν »
ποὺ διάλυσε τὰ σκότη. . .

« Χριστὸς γεννᾶται σήμερον »
χαρὰ τοῦ σπιτικοῦ
Ποῦ στὴν κρυφὴ γωνίτσα του
ἓνα φῶς θὰ σιγοτρέμῃ
Ὅλοι μαζί ἄς ψάλλουμε
μὲ μιὰ φωνή : « Ὡσαννὰ »
Καὶ πλήρης ἡ καρδιά μου
θείας εὐφροσύνης γέμει.

Σ. ΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο «ΑΣΤΗΡ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ»

Ἀγαπητοί μου,

ΣΤΗ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἐν' ἀπὸ τὰ κυριώτερα σύμβολα εἶναι καὶ τὸ υπερφυσικὸ ἀστέρι ποὺ ὡδήγησε τοὺς Μάγους. Περπατοῦσε μαζί τους ἀπὸ τὴ Βηθλὼν, κι' ἐστάθηκε πᾶνω ἀπ' τὴ σπηλιὰ τῆς Βηθλεέμ, ὅπου βρισκόταν ἡ Φάτιν μὲ τὸ θεῖο Παιδί. « Καὶ ἔστη ἐπᾶνω οὗ ἦν τὸ Παιδίον κείμενον » λέει τὸ Εὐαγγέλιο. Γι' αὐτὸ παῖζει μεγάλο ρόλο, τόσο στὴ χριστουγεννιάτικη ποίηση, τὴν ὁμολογία, ὅσο καὶ στὴ ζωγραφικὴ. « Οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπὸ ἄστέρος ἐδιδάσκοντο σὲ προσκυνεῖν. . . Μάγοι δὲ μετὰ ἄστέρος ὁδοποροῦσι », λένε τὰ κυριώτερα τροπάρια τῆς γιορτῆς. Καὶ δὲν ὑπάρχει σχεδὸν εἰκόνα τῆς Γέννησης ὅπου νὰ μὴ φαίνεται καὶ τὸ λαμπρὸ ἐκεῖνο ἀστέρι. Πότε τὸ ζωγραφίζουν ἐπᾶνω ἀπὸ τὴ Φάτιν — ὅταν οἱ Μάγοι ἔχουν φτάσει πρὸς καὶ προσφέρουν τὰ ὄθωρο τους στὸ μικρὸ Χριστό — μὲ τίς χρυσές του ἀχτίδες κατὰκάθετες· καὶ πότε μακρότερα, ὅταν οἱ Μάγοι ὁδοποροῦν ἀκόμα στὴ χιονισμένη νύχτα, μὲ τίς χρυσές του ἀχτίδες πρὸς τὴ σπηλιὰ, σὰ νὰ τοὺς τὴ δείχνουν. Ἀλλὰ παντοῦ τὸ ἀστέρι εἶναι ὑποβλητικὸ. Οἱ ζωγράφοι φροντίζουν νὰ τὸ τοποθετοῦν σὲ τρόπο ποὺ νὰ φαίνεται ἀμέσως, νὰ κυριαρχῇ μὲ τὴ δυνατὴ του λάμψη καὶ νὰ βλέπῃ καθένας πῶς δὲν εἶν' ἐν' ἀστέρι σὰν τᾶλλα, ποὺ τὰ σκεπάζει ὅλα τὸλόγεμο φεγγάρι, ἀλλὰ ὑπερφυσικὸ — ἓνα θαῦμα.

Σὰν ἤμουν παιδί, ἔβλεπα στὸ εἰκονοστάσι· μας μιὰ πολὺ παλιὰ κι' ὠραία εἰκόνα τῆς Γέννησης. Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμα πόση ἐντύπωση μοῦ ἔκανε τὸ χρυσὸ ἀστρουλάκι τῆς μετὶς χρυσῆς ἀχτίδας, τὸ βράδυ προπάντων τῆς παραμονῆς, ὅταν ἡ μητέρα μου ἀναθε μερικὰ κερία γύρω στὸ ἀκοίμητο καντήλι, θυμιάτιζε κι' ἔλεγε τὸ « Ἡ γέννησίς σου, Χριστέ ». Μοῦ φαινόταν τότε πῶς ὅλα τὰ πράγματα καὶ τὰ πρόσωπα στὴ μικρὴ εἰκόνα μεγάλωναν, ζωντάνευαν, κουνιόνταν, γίνονταν ἀληθινά. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ ἀστέρι, ποὺ τὸ ἔβλεπα μεγαλύτερο, λαμπρότερο κι' ὠραιότερο ἀπ' ὅσα εἶχα ἰδεῖ ποτὲ στὸν πραγματικὸ οὐρανό. . . Ἀκόμα ὅμως μεγαλύτερη ἐντύπωση μοῦ ἔκαν' ἐν' ἄλλο « ἀστέρι τῶν Μάγων », ποὺ τὸ ἔβλεπα, σὰν ἤμουν παιδί, στὴν ἐκκλησίᾳ. Αὐτὸ δὲν ἦταν πιά ζωγραφισμένο μὲ χρυσομπογιά, ἀλλὰ. . . χειροποίητό. Δι-

λαδὴ δὲν τὸ ἔπιανα, μπορούσα ὅμως, ἀν' ἤθελα, ἀν' τολμοῦσα, καὶ νὰ τὸ πιάσω. Γιατ' ἦταν καμωμένο ἀπὸ χρυσάφι καὶ κρεμασμένο στὴ μέση ἑνὸς θόλου ποὺ τὸν σχηματίζαν δυὸ διασταυρούμενα τόξα ἀπὸ ἀσήμι. Ἦταν — θὰ τὸ καταλάβετε — ὁ « ἀστήρ » τῆς Προθέσεως, ἐκεῖνος ποὺ ὁ παπὰς τὸν στήνει στὸ δισκάρι, πλάι στὸ ἄγιο ποτήρι, ἀφοῦ τοποθέτησε τὸν Ἄρτο ποὺ συμβολίζει τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως συμβολίζει τὸ αἷμα Του τὸ κρασί μὲ τὸ νερὸ ποὺ ρίχνει στὸ ποτήρι. « Καὶ εἰς τῶν στρατιωτῶν — λέει μυστικά — λόγχῃ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἔνυξε κι' εὐθὺς ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ ». Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Εὐαγγελίου, τρυπᾷ λίγο τὸν Ἄρτο μὲ τὴ λόγχῃ τῆς Προθέσεως — ἀσχημένιο μαχαίρι μὲ τρίγωνη μύτη σὰν τῆς λόγχης — κι' ἀμέσως ρίχνει στὸ ποτήρι τὸ κρασί καὶ τὸ νερὸ ποὺ εἶπαμε. (Ὅλ' αὐτὰ, ἐννοεῖται, γιὰ τὴ θεῖα Μετουσίωση καὶ τὴ Μετάληψι). Κατόπι παίρνει τὸν « ἀστέρα », τὸν ἀνοίγει (γιατὶ τὰ δύο του τόξα ἀνοίγονται σὰν ψαλλίδι) καὶ τὸν στήνει, καθὼς εἶπαμε, στὸ δισκάρι, σι-

γολέγοντας πάλι τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου : « Καὶ ἔλθων ὁ ἀστήρ ἐστη ἐπᾶνω οὗ ἦν τὸ παιδίον κείμενον. . . »

Ἔτσι ἔβλεπα τὸ χρυσὸ ἐκεῖνο ἀστρουλάκι νὰ κουνιέται κρεμασμένο καὶ νὰ λαμπυρίζῃ πᾶνω ἀπὸ τὸ τετράγωνο ἐκεῖνο κομματάκι τοῦ Ἄρτου ποῦ, στὴ μέση τοῦ ἀσημένιου δισκαριοῦ, συμβόλιζε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας. Καὶ μοῦ φαινόταν — ὑποβολή τῶν συμβόλων ποὺ μεταχειρίζεται ἡ Ἐκκλησία μας — πῶς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἀστήρ τῶν Μάγων, ποὺ ἐρχόταν νὰ σταματήσῃ ἐπᾶνω ἀπὸ τὴ Φάτιν, ὅπου μόλις εἶχε γεννηθεῖ τὸ θεῖο Βρέφος. Καὶ σήμερ' ἀκόμα, ὅταν ἀκούω « ὁ ἀστήρ τῶν Μάγων », πρῶτα-πρῶτα ξαναβλέπω μπροστά μου τὸ χρυσὸ ἐκεῖνο ἀστρουλάκι τῆς Προθέσεως. Ὡ, τὸ λαμπρὸ, τὸ γλυκό, τῶρατὸ σύμβολο τῆς Γέννησης ποὺ ἀνκμόρφωσε τὸν ἄνθρωπο κι' ἔσωσε τὸν κόσμο ! Ἄς λάμπῃ καὶ μέσα μας, στὴν ψυχὴ μας, στὴν καρδιά μας. Καλὰ Χριστοῦγεννα. Καὶ τοῦ χρόνου.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δ'

Ἀλλὰ ἡ κλούβα τῶν κουνελιῶν ἦταν πολὺ στενὴ γιὰ ἓνα λαγὸ συνηθισμένο νὰ ζῇ ἐλεύθερος στὰ λειβάδια. Κι' ὁ Τοτός, ποὺ τὸν ἔβλεπε νὰ στενοχωριέται, τὸν ἔβγαλε στὸν κῆπο. Ὁ κῆπος αὐτοῦ ἦταν ἀρκετὰ μεγάλος καὶ τριγυρισμένος ἀπὸ ψηλοὺς τοίχους ὥστε ὁ λαγός, χωρὶς νὰ μπορῇ καὶ νὰ φύγῃ, ἐνόμιζε πῶς ἦταν ἐλεύθερος.

Ὡ, τί τροχάλες καὶ τί παιχνίδια ποὺ ἔκανε στὸν κῆπο ! Ἐτρώγε κιόλα ὅσο ἤθελε ἓνα σωρὸ ὠραία πράγματα : μαρούλι,

λάχανο, μαϊντανό, ἀνιθο καὶ πάει λέοντας. Τέτοια δὲν ἔβρισκε στὸ λειβάδι ὅταν ἦταν ἐλεύθερος. Θὰ πῆτε : κατὰστρεψε λοιπὸν τὸν κῆπο ; Ὡ, τί καταστροφὴ μπορούσε νὰ κάνει ἓνας μόνος μικρὸς λαγός ; Μὲ δυό-τοῖα μαρούλια ἐχόρτασε.

Ὁ Τοτός πήγαινε κάθε λίγο νὰ τὸν βλέπῃ. Πότε μ' ἓνα καρόττο στὸ χέρι, πότε μ' ἓνα μαρούλι-φύλλο, τὸν φώναζε γιὰ νὰ τὸν ταῖσῃ ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ ὁ λαγός, μόλις τὸν ἔβλεπε, τόβαζε στὰ πόδια, μὲ ταῦτιά του γυμμένα πρὸς τὰ πίσω καὶ τὴν οὐρίτσα του σηκωμένη.

(Ἀκολουθεῖ)

[ΚΥΡΑ·ΜΑΡΘΑ

ΤΟ Μ Σ Ω Γ Ε Ρ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κι' ή βρύση δεν βρισκόταν ούτε έκτοτε βήματα μακριά από το σπίτι, και τις περισσότερες φορές μάλιστα έπρεπε να πάει κάποιος άλλος να τον φέρει. Αφού τα θυμήθηκε όλα αυτά είπε :

— "Ακουσε, Τζίμ, θα πάω εγώ για το νερό, κάθισε ωστόσο συ έδω και πέρασε μου καμιά πινελιά στο φράχτη.

Μα ο Τζίμ κούνησε αρνητικά το μαύρο σγουρό κεφάλι του.

— Δεν μπορεί. Για μίσεις λες ε, εγώ πάει να φέρει νερό. Για μίσεις είπε Μίστερ Τζιμ θα σου πη βάρης τοίχος μα Τζίμ δεν πρέπει να το κάνεις.

— "Αχ, μὴν τὴν πιστεύεις πιά και σ' όλα, καυμένη Τζίμ. Έτσι λέει πάντα. Φέρει δὼ τὸν κουβά. Σὲ δὴ λεπτά θάμει πίσω. Πρόσεξε να μὴ σὲ καταλάβει.

— "Οχι, εγώ δεν κάνεις, μάστερ Τζιμ. Για μίσεις λέει κόψη κεφάλι έμένα. Τὸ κάνεις σίγουρα.

— "Η θεία μου ; Αὐτὴ δὲν ξέρει καλὰ καλὰ να δείρη κανένα με τὰ σωστά. Δίνει μιά, ἔτσι με τὸ χέρι πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι πού οὔτε τὸ παίρνει κανείς χαμπάρι. "Όλο για ξύλο μιλάει, μα τὸς λόγους, χμ, οὔτε τὸς λογάριάζει κανείς, δηλαδή οὔτε θὰ τὸς λογάριάζει κανείς ἂν δὲν ἔκλαιγε κίόλας. "Ακουσε Τζίμ.

Θὰ σοὺ χαρίσω ἕνα βόλο, — ὁ Τζίμ κλονίστηκε— ἕνα βόλο, Τζίμ, ἕνα ὠραίο γυάλινο βόλο, για κοίτα, Τζίμ, τί ὠραῖος.

— Ψυχούλα μου, τί ὠραῖος βόλος πού είναι. Μὰ σ' ἀλήθεια σὸ λέω μάστερ-Τζιμ, τὴ φοβάμαι πολὺ τὴ γριά μίσεις.

— "Ὡστόσο ἄνθρωπος ἦταν και ὁ Τζίμ κι' ὁ πειρασμός γι' αὐτὸν ἦταν πολὺ μεγάλος. "Ακούμπησε χάμω τὸν κουβά, ἔπιασε τὸ βόλο στὰ χέρια του, και τὴν ἄλλη στιγμή, ἔτρεχε, ἦ μάλλον πετούσε, σὸ δρόμο, με τὸν κου-

βά στὰ χέρια, ἐνῶ ὁ Τζιμ, ἔδραφε με ζήλο τὸν φράχτη και ἡ θεία Πόλλυ ἀπομακρυνόταν θριαμβευτικά ἀπὸ τὸ πεδὸν τῆς μάχης, με τὴν παντόφλα σὲ χέρι.

— "Η φόρα ἔμως τοῦ Τζιμ δὲν κράτησε και πολὺ. Στὸ νοῦ του ὅλο ἔρχονταν και ξανάρχονταν τὰ ὠραῖα σχέδια πού εἶχε κάνει για σήμερα και ἡ λύπη του ἔπαιρνε ὅλο και μεγαλύ-

«Σὲ λίγο ὁ Μπέν ἦταν στρωμένος στὴ δουλειά...»

τερες διαστάσεις. Σὲ λίγο τ' ἀγόρια πού εἶχαν τὸ σημερινὸ ἀπόγευμά τους ἔλειθερο θὰ περνοῦσαν ἀπὸ κει τραβώντας ὅπου ἤθελε να πάει τὸ καθένα για δικὰ κέδασή του : και τί κορόϊδο θὰ τοῦ πατοῦσαν πού σήμερα ἦταν τιμωρημένος και βαλμένος σὲ ἄγγραφα !

— "Η σκέψη αὐτὴ ἔκλει, ἐ τὸν Τζιμ σὰν φωτιά. "Αδειασε τίς τὸς ἐπὶ του και καταμέτρησε ὅλους τὸς ἐπὶ του θησαυρούς του· δὴ παλὰ πενάντια ἕνα ἀπομεινάρει μολυβιά, μερικοὶ βόλοι, λίγος σπάγγος—πράγματα δη-

λαδή πού τὸ πολὺ να ἔφταναν για να παζαρέψη, κινεῖς για ἕνα ἔτοιμο γραμμένο σχολικὸ θέμα, μα πού ποτέ, οὔτε για ἰδέα, δὲν θὰ ἦταν ἀρκετὰ για ν' ἀγοράση με αὐτὰ τὴν ποθητὴ ἐλευθερία, ἔτσι και για μισὴ ὥρα. Πῆρε τὴν ἀπόφασή του κι' ἔχωσε πάλι τὸς θησαυρούς του μες στὴν τσέπη του. "Αρχισε να καλλιεργῇ τὴ σκέψη με τί τρόπο θὰ ἔπρεπε να δοκιμάση να δωροδοκῇ τὸν ἕναν ἢ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸς φίλους του. Στὴ μαύρη κι' ἀπελπιστικὴ αὐτὴ στιγμή τοῦ ἤρθε ἔξαφνα μιὰ ἐμπνευση, μιὰ σπουδαία, ἔξοχη ἐμπνευση !

Πῆρε πάλι τὰ πινέλα του και στρώθηκε σιωπηλὸς στὴ δουλειά γιατὶ πίσω του εἶδε να ξεπροβαίνει ὁ Μπέν Ρότζερς, αὐτὸς δηλαδή ἀκριβῶς πού τὴν κοροΐδια του τὴ φοβόταν περισσότερο ἀπ' ὅλων τῶν ἄλλων. Χοροπηδώντας πλησίασε ὁ Μπέν—ἐνδεῖξη πὼς ἦταν καλὸ κεφός και γεμάτος ἀναμονή. "Εδᾶγκανε ἕνα μῆλο και συνάμα ἔδραζε κάτι μακρόσυρτα οὐρλιάσματα ἐξαιρετικά μελωδικὰ πού, κατὰ κανονικὰ διαστήματα τὰ συνώδευε ἕνα μεταλλικὸ ντίγκ-ντόγκ-ντίγκ-ντόγκ—γιατὶ ὁ Μπέν ἔκανε τώρα τὸ βαπόρι. "Όταν ἤρθε κοντήτερα ἐλάττωσε τὴν ταχύτητά του, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴ γραμμὴ πού ἀκολουθοῦσε καταμεσίς τοῦ δρόμου, ἔστριψε πρὸς τὸ μέρος τῆς πύλης και τέλος, κάνοντας ἕνα μεγαλοπρεπὲστατο τόξο, με χάρη ἀλλὰ και μ' ἐπιβλητικότητα, ἐπλεύρισε—δίχως ἄλλο παράστανε

νε τὸ ἀτμόπλοιο «"Ο μέγας Μισσοουρί"» και ἤξερε με μεγάλη τέχνη να δείχνει τὸ ἐκτόπισμα και τὸ μέγεθος τοῦ καραβιοῦ. Καὶ ἦταν μᾶζι ἀπ' ὅλα : βαπόρι και καπετάνιος, πλήρωμα και καμπάνα, και ἀνταποκρίνονταν στὴν ἐντέλεια σὲ ὅλες αὐτὲς τίς πολὺπλοκες ἀπαιτήσεις. "Απὸ τὴ γέφυρα τοῦ πλοίαρχου ἔδινε δραστήρια με ἡχηρὴ φωνὴ διαταγές, πού τίς ἐκτελοῦσε με τὴν ἴδια δραστηριότητα αὐτὸς ὁ ἴδιος. «"Στόπ ! Κλιγκε-λιγκελίγκι !"»

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Γιατί όταν ἡ θεία μου βλέπει πὼς ἕνα πράγμα μποροῦσε να μοῦ κἀνὴ εὐχαρίστηση, τότε εἶναι πού μοῦ τ' ἀρνιέται ὁλότελα.

— "Ελα τότε χωρίς να τῆς τὸ πῆς. Μοῦ φαίνεται πὼς τῆς ἀξίζει, μιὰ και εἶναι μιὰ τέτοια κακίστρα.

Και ἡ νέα ἀρχισε να γελάει.

— "Ω, και οἱ κάρτ-ποστάλ μου ; "Η θεία θὰ καταλάβει ἀμέσως πὼς δὲν τίς ἐπούλησα.

— Μὴ σὲ νοιάζει γι' αὐτό. Ὅχι σοῦ δώσω ἐγὼ τὰ χρήματα πού θὰ κέρδιζες ἂν, τίς ὥρες πού θὰ βρίσκεσαι σὲ μένα γύριζες στοὺς δρόμους και πουλοῦσες κάρτες. Καὶ για τὴν πόσα θὰ σὲ πληρώνω χῶρια.

— "Ω, δὲν εἶναι γι' αὐτό ! Διαμαρτυρήθηκε ζωηρὰ ἡ "Αννα μπέλλα.

Κι' ἀφού σῶπασε διστακτικὴ λίγες στιγμές, εἶπε :

— Λοιπὸν θὰ ἔρθω. Πότε θέλετε ν' ἀρχίσουμε ;

— Αὐριο τὸ ἀπόγευμα. Να ἡ διεύθυνσή μου.

Τῆς ἔδωσε ἕνα μπιλλιέτο, τὴν χάιδεψε ἐλαφρὰ στὸ μάγουλο κι' ὕστερα ἀπομακρύνθηκε γοργά.

— "Η "Ανναμπέλλα κοίταξε τὸ μπιλλιέτο : «"Γκρέτα Λυντόφσκυ, Λεωφόρος τῶν "Ακακίων 3". Κι' ἀφού τὸ ξανακοίταξε δυο-τρὲς φορές ἀκόμη, σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε γρήγορα να πάει να βρῇ τὸ Ριχάρδο για να τοῦ πῇ τὰ νέα.

Τὸ ἀγόρι βρισκόταν στὴν ἔξοδο τοῦ πάρκου, κοντὰ σὸ περίπτερο.

— Βρήκες τίποτε ; τὴ ρώτησε μόλις τὴν εἶδε.

— "Οχι, τίποτε. Καὶ σύ ;

— Οὔτε ἐγώ. "Εψάξαμε μαζί με τὸν Λύκο ὅλες τίς δενδροστοιχίες τοῦ πάρκου. Εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς οἱ δύο ἄγνωστοι ἀφού θὰ ἔβγαζαν ὅ,τι ἦταν κρυμμένο μέσα στὴν περρούκα, θὰ πετοῦσαν τὴν κούκλα σὲ κανένα ἀπόμερο μέρος. Δὲν βρήκα ἔμως τίποτε.

Τὸ κοριτσάκι ἀναστέναξε.

— Εἶναι δύσκολο να ξαναβροῦμε τὴν κούκλα. Δὲν κρατοῦμε τίποτε σὸ χέρι μας και δὲν ἔχω ἐλπίδα να βροῦμε τίποτε. Τώρα ὅμως ἤθελα να σοῦ μιλήσω για κάτι ἄλλο.

Και διηγήθηκε σὸ μικρὸ της φίλο τὴν πρόταση πού τῆς εἶχαν κάνει.

— Καὶ δέχτηκες ;

— Ναί, δὲν ἤξερα με ποιὸν τρόπο να πῶ ὅχι.

— "Ο Ριχάρδο ζάρωσε τὰ φρύδια.

— Να πᾶς μοναχὴ σου ; σ' ἕνα σπίτι πού δὲν τὸ ξέρεις διόλου, μούρ-μύρισε σὰν να μιλοῦσε με τὸν ἑαυτό του.

— Ξέρω ἔμως τὴν κυρία, εἶπε τὸ κοριτσάκι. Νά, κοίτα, μούδωσε τὴν κάρτα της με τὴ διεύθυνσή της.

Και ἔδωσε σὸ Ριχάρδο τὸ μπιλλιέτο.

— "Εκείνος τὸ κοίταξε με προσοχὴ και τὸ ἔδωσε πίσω στὴν "Ανναμπέλλα χωρίς να πῇ λέξη. Μιὰ καινούρ-

«Διάβασαν τὰ «ψιλά» ἀπ' ὅλες τίς ἐφημερίδες...»

για σκέψη τὸν ἔκανε να ζαρῶση τὰ φρύδια του. Τοῦ εἶχε περάσει ἔξαφνικά ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ὑποψία πὼς ἀνάμεσα στὴ γριά με τὴν κούκλα, στοὺς δύο ἀγνώστους και στὴ νεαρὴ ξένη, θὰ μποροῦσε να ὑπάρχει κάποια σχέση.

Τὴν ἰδέα του αὐτὴν τὴν εἶπε στὴν "Ανναμπέλλα. Μὰ ἐκεῖνη στὴν ἀρχὴ ἔβαλε τὰ γέλια, κι' ὕστερα εἶπε σοβαρά :

— "Αν ἦταν ἔτσι, τότε ἕνας λόγος παραπάνω να πάω στὴν ξένη.

— "Ο Ριχάρδο δὲν ἀπάντησε καθόλου. "Η πρόσκληση τῆς Γκρέτας Λυντόφσκυ μπορεῖ να ἦταν μιὰ παγίδα για τὴν "Ανναμπέλλα ἀλλὰ και μιὰ βοήθεια. "Η και τίποτε ἀπὸ τὰ δύο. Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε ποζάρει κάποια φορὰ σὲ κάποιον ζωγράφο και

ἤξερε πὼς οἱ καλλιτέχνες ἔχουν παράξενες ἰδέες όταν θέλουν να διαλέξουν τὰ μοντέλλα τους. "Ὡστόσο εἶχε τὴν ἐντύπωση, ἀδικαιολόγητη βέβαια, πὼς ἡ "Ανναμπέλλα ἔπρεπε να φυλάγεται ἀπὸ κάποιον και σὰν να τὴν περιτριγύριζε κάποιος κίνδυνος. Δίχως να τὸ θέλῃ, ὕστερα ἀπὸ τὸ χθεσινὸ περιστατικὸ ἔβλεπε με κάποια δυσπιστία ὅλους ὅσοι τύχανε να πλησιάζουν τὸ κοριτσάκι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τὴν "Ανναμπέλλα τὴ δέχτηκε μιὰ καμαριέρα, ντυμένη στὰ ὁλόμαυρα και τὴ χαιρέτησε μ' ἐπίσημο ὕφος.

— Τί ἐπιθυμεῖ ἡ δεσποινίς ;

— Τὴ δεσποινίδα Γκρέτα Λυντόφσκυ, παρακαλῶ.

— Κάντε τὸν κόπο να περάσετε.

Και τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα κομψὸ σαλονάκι με παράθυρα ντυμένα με κιτρινωπὰ κρύσταλλα, με ἐπιπλα λακαρισμένα, σκεπασμένα με κομφοτεχνήματα ἀπὸ πορσελλάνη ἢ με γλαστροῦλες με κακτοειδῆ.

— "Η "Ανναμπέλλα κοίταξε γύρω της μ' ἐκπληξή. Τὴ στιγμή ὅμως πού στεκόταν ἐκθαμβη μπροστὰ σὲ μιὰ γυάλα με χρυσόψαρα, ἡ φωνὴ τῆς Γκρέτας Λυντόφσκυ ἀντήχησε πίσω της.

— "Αγαπημένο μου κοριτσάκι. Τί καλὰ ἔκαμες κι' ἤρθες.

— "Η μικρούλα στράφηκε πρὸς τὸ μέρος της μ' ἕνα χαμόγελο.

— "Αχ, τί ὠραῖα πού εἶναι ἔδω ! ἔκανε μ' ἀφέλεια.

— "Η Γκρέτα χαμογέλασε κι' αὐτὴ.

— Σ' ἀρέσει λοιπὸν τὸ σπίτι μου ;

— "Ω, δὲν ἔχω ξαναῖδε τί τοῖς ὠραῖο σπίτι. Οὔτε ὁ Ριχάρδο, εἶμαι σίγουρη.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Ριχάρδο ;

— Εἶναι ὁ φίλος μου. Αὐτὸς πού πουλάει περιοδικὰ κι' ἐφημερίδες στὴν εἴσοδο τοῦ πάρκου. Γνωρίζωστε ἀπὸ πολὺ μικροί. Κι' αὐτὸς εἶναι ὁρφανός. Οἱ γονεῖς του πνίγηκαν σ' ἕνα ναυάγιο τώρα και πολὺν καιρό.

— Καὶ σύ ; ρώτησε ἡ Γκρέτα. Τί δουλειὰ ἔκανε ὁ πατέρας σου ;

— "Ηταν ἐργάτης σὲ μεταλλεῖα και ἡ μαμά ἦταν μοδίστρα. Μὰ δὲν τοὺς γνώρισα καθόλου. "Η μητέρα μου πέθανε εὐθὺς μόλις γεννήθηκα ἐγὼ και τὸν πατέρα μου τὸν ἔχασα όταν ἤμουν δύο ἐτῶν. Μένουμε τότε στὴν "Αμερικὴ στὸν "Αγιο Φραγκίσκο.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

για τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολὺ· δὲν θὰ πάργος καὶ ψευδώνυμο, νὰ μοῦ γράψης συ-
χνότερα ;) *Βασιλίσσαν Νεφεριτίην, Δι-
γενὴ Ἀκρίταν, Τρισεύγενην, Δέλον Φ.
Νικολαΐδην, Σιμούν, Ολιμμένην Με-
λωδιαν, Ἀλέκον Α. Ταπίνην, Δεϋλάν,*
κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15
Δεκεμβρίου θάπαντήσω ὅτ' ἐρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 284ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
25 Φεβρουαρίου.

42. Δεξιόγραφος

Μπρὸς στήν ἐφτάχρονη θεὰ
Στέκει ἓνα ζῶο καματερό,
Καὶ τὰ δυὸ ἀταίριαστα αὐτὰ
Κάνουν στήν Αἴγυπτον θεοὶ.
Βραϊλιάννα

43. Στοιχειόγραφος

Βασιλεὺς ἀρχαίος παίρνει.
Κι' ἓνα δευτέρο κεφάλι.
Καὶ μιὰ νῆσος στοῦ Αἰγαίου
Τὰ νερά εὐθὺς προβάλλει.

Τυρταῖος

44. Μεταγραμματισμός

Τὰ δυὸ πόδια του τἀλλάζει
Τέρας μυθολογικό,
Κι' ἀπροόπτως παρουσιάζει
Σχῆμα γεωμετρικό.

Πόλις τῶν Ὀνειρῶν

45. Αἶνιγμα

Εἶδος κοινὸ σημαίνει
Πεύκης τὸ θηλικό μου,
Καὶ τῆς Συρίας μένει
Πόλη τὸ οὐδέτερό μου.

Πεύλια

46. Τρίαινα

* * * * *
* * * * * Καθέτως εἰς τὸ μέ-
* * * * * σον ὀμηρικὸς βασιλεὺς,
* * * * * δεξιὰ οἶκος θεοῦ καὶ
* * * * * ἀριστερὰ μουσικὸν ὄρ-
* * * * * γανον. Ὁριζοντίως θεὰ
* * * * * ἐκ τῶν Ὀλυμπίων.
* * * * *

Λυγερή

47. Κρυπτογραφικὸν

123456758 = Ἀρχηγὸς Σταυροφόρων.
21658 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
34658 = Εἶδος ποιήματος.
42312 = Ἀγία.
545158 = Γεῖτων.
62428 = Πλάνης.
713458 = Λάσος πυκνόν.
82312 = Ἑρπετόν.

Κυκλαμιά

48. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνεῖν εἰκόνας

— Μαμμά, ὁ μπαμπὰς τοῦ Νίκου θὰ
τὸ ἔξασε. Νὰ τοῦ τὸ πάω ;
— Ποιό, καλὲ ;
— Μὰ δὲν τὰκούσατε ;

Ἀγρίμι

49. Ἑλληποσύμφωνον ἐξ Ἀκροστι- χίδος

Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἑλληπο-
σύμφωνον τοῦ τύπου :

* * * * *

τοῦ ὁποῦοι ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις :
1, Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν 2, Ποτα-
μὸς τῆς Ρωσσίας 3, Θεορὸς ἀνεμῶν 4,
Ἀρχαῖος ἀττικὸς πεζογράφος 5, Βασι-
λεὺς τῆς Κρήτης 6, Μέγας ἀρχαῖος ἱ-
στορικός 7, Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου.

Σίφουνας

50. Ἑλληποσύμφωνον

ει-οιω-οιο-αυεαι-ει-αιη
Σαλονιτίσσαι

51. Γρίφος

τρι τρι γαγαγα
τρι τρι γα
τριτριτρι ωρ! Ρ+ιν γαγα
τρι τρι γα
τρι τρι γαγαγα
Δοξαμένο Ἀκρωτήρι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 41.
491. Καρπενήσιον (Κάρ, πένης, ἴον).
492. Τράγος-Τάγος. — 493. Ὁμηρος-
ὀμβρος. — 494.

Σ Ν Α Σ
Ο Ω Ι Ω
Ρ Ρ Ν Ν
Ο Α Ο Α Ο Ι Α
Π Χ Δ Μ Ε
Λ Ν Ο Σ Σ

496. ΘΓΑΣΥΛΛΟΣ (Ρούθ, ἄλσος, Σύ-
ρος, ὕαλος, λύρα, ὄρθρος). — 496 — 500.
Διὰ τοῦ Ρ: κηρός, τυρός, (ἢ Τύρος ἢ
ρύπος), χῶρος, μορφή, Σκύρος). — 501.
Α', ΟΣΙΡΙΣ-ΑΡΑΒΙΑ (Οὐρανία, Σαύ-
ρα, Ἰσπανία, Ρουβήμ, Ἰκτείνος, Ἰσκι-
α). Β', ΓΑΛΑΤΙΑ-ΟΒΙΔΙΟΣ (Γαδός,
ἈλάΒαστρος, Λαδίσσα, Ἀμαδουάς,
Τροία, Ἰστίος, Ἀρης). Γ', ΟΡΑΤΙΟΣ
(Ὀσiris, ἈΡΑβία, Γαλατία, Ὀβιδιος).
— 502. Ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς δὲ τὰ
πάνθ' ὄρε. — 503. Γρίφος εἰμαι, λύσιν
περιμένω (γρ ὅφ' ὅσοι, μέλι, σὺν περὶ
μέν, ὦ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΗ' — 55]

Κεριμάν, ἡ Δίς μου εἶναι : κ. Λεονάρ-
δον Καλαμάτην, Χίον διὰ
Πικολίνο

[ΛΗ' — 56]

Χάρου Μπώρ, ἀκόμα δὲν διὰλεξες
Χποῖα κάρτα θὰ μοῦ στείλῃς ;
Σερπαντίνα

[ΛΗ' — 57]

Κοσμοκράτωρ, κοιμήθηκες ; νάρθη νὰ
σε ξυπνίσω. ΣΙΜΟΥΝ

[ΛΗ' — 58]

Ἀόρατο Διαπλάσσοπουλο = Παπαδόπου-
λος, Νεάνις τοῦ Ἰονίου = Δαλῶτη Κε-
ραμίδα ! ! ΤΙΤΑΝ

[ΛΗ' — 59]

Κυρίαρχε τοῦ Διαπλάσσοσμου, δὲν λέ-
γομαι Ἀδωνις Κύρου (Διάπλ. Βεβαί-
οτατα). Ἀπέρχομαι τοῦ συλλόγου Μ. Κα-
τάσκοποι. Ἰμπελιαν

[ΛΗ' — 60]

Βολιώτικη Συμμαχία, με δέχεσθε σὴν
Βουμαχία σας ; Σ. Μ. Βόλος.

[ΛΗ' — 61]

Αγοράζω γραμματόσημα. πένθιμα Κων-
σταντίνου πρώτης ἐκλογῆς : 3δραχμα
πρὸς 1,80, 8δραχμα πρὸς δραχ. 6. Ἐπί-
σης ἀνταλλάσσω Ἑλληνικὰ ἀντ' Ἑλληνι-
κῶν. Ἰωάννην Ντάκην, διὰ Σ. Μ., Ἀπρί-
σης 32 Βόλον.

[ΛΗ' — 62]

Κρητικὰ, τὰ μαλλιά σου πολυφουντώ-
νουν. Καστρινή, βάλε γυαλάκια, ἡ μυω-
πία προχωρεῖ. Ἠρακλειώτισσα, μπράβο,
εἶσαι σπουδαία νοικοκυρά. Σὰς γνωρίζω. . .
Soumettez-vous, si vous m'avez à
vous.

Σβυμένη Μελωδία

[ΛΗ' — 63]

Τὸν Κατάσκοπον 33, καθὼς καὶ ὅλους
τοὺς γράψαντας ἢ τηλεγραφήσαντας.
ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΘΕΡΜΩΣ διὰ τὰς εὐχὰς τῶν.
ΔΟΥΕ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΛΗ' — 64]

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ : Κάθριν Ἀρβανέσκω :
Δακτυλογραφίζουσι ταῖς τῆς Στέλ-
λουσας ψευδεῖς . . . ἐπιστολὰς. Κάτοικος
Τετάρτης Αὐγούστου 10 ! Ἐχούσα στενο-
τάτην οἰκίαν μετὰ τῆς. . . Εὐάννας ! Καὶ
ὁμοιάζουσα τέλος πρὸς τὴν. . . Ρέζαν !
Δοῦξ Ὀπλιγκαντὼ

[ΛΗ' — 65]

Μπέμ, Ρεζεντά, Μαργαρίτα, Ἐρμε,
Μήπως δὲν ἀλληλογραφεῖτε πιά ;
Ολιμμένη Μελωδία

[ΛΗ' — 66]

Ρόμπερτ Τέιλορ, μοιάζεις καθόλου τοῦ
ἡθοιοῦ : Βερόνικε, τί ὑπόσχεση ἐν-
νοεῖς. Ολιμμένη Μελωδία

[ΛΗ' — 67]

ΚΙΤΡΙΝΗ ΑΡΑΧΝΗ κάτοχος πολλῶν
πραγμάτων — ὅμως ἀνεῖ παλαιωμάτων.
— Ὁμορφὴ καὶ μορφωμένη — Μὲς σὴν
κοινωνία μπασιμένη — Γλυκιά φίλη ἀφροσι-
μένη, εὐγενής. . . τί ἄλλο μένει ; Εὐάννα

[ΛΗ' — 68]

Προσλαμβάνομεν καὶ ἕτερον μέλος τῶν
Σάρελ Βανέλ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΤΕΡΕΩΝ
[ΛΗ' — 69]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, μολονότι
οὐδὲν ἐνδιαφέρομαι δι' ἀποκαλύ-
ψεις ὑπενθυμίζω ἐκδικουμένην δι' : Σίλλερ
= Ἀσημοῦτης. Εὐχαριστοῦσα διὰ τὴν
φροντίδα σας πρὸς διάδοσιν τοῦ ψευδωνύ-
μου μου, οὐκ συλλυποῦμαι, διότι δὲν λέγο-
μαι Ριζοπούλου. (Διάπλ. Βεβαίοτατα).

Ταγκολίτα

[ΛΗ' — 70]

Υποπλοίαρχον Κρίστιαν : ἐπιχειρή-
σαντα θέσει *Συριανόν* τιτρώσκομεν
θανασίμως ! . . Λέγεται : ΚΑΤΣΑΜΠΗΣ !
— Φόξ ! . . Κοκό ! ἐξάπτονται ; ! . Γιωρ-
γάκη ! ; (Καθυστερημένη).

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

[ΛΗ' — 71]

Κατάσκοπε 33, δὲν λέγομαι Σ. Μ. Μή
φυτρώνες ὅπου δὲ σὲ σπέρνουν Γιαν-
νάκη. Ὁμίλη

[ΛΗ' — 72]

Γνωστοποιῶ εἰς ὅλον τὸν Διαπλάσσοσμον
ὅτι ποτὲ δὲν ἤμην κάτοικος τῆς Σύρου,
ἀλλὰ τῶν Ἀθηνῶν. Φρέντερικ Μάρε

[ΛΗ' — 73]

Τρώγοντας καθημερινῶς κεραμίδες καὶ
γελοιοποιούμενος ἀνέβη εἰς τὴν βαθμί-
δα τοῦ Δουκὸς. (Τοῦ εὐχομαι ὑπὸ τοιοῦτος
ὁρους. Φρέντερικ Μάρε

[ΛΗ' — 74]

ΕΥΑΝΝΑ, καὶ τὰ διαμάντια δὲν λάμ-
πούν περισσότερο ἀπὸ τὴν ψυχὴν
Σου. ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΛΗ' — 75]

ΛΕΝΑ ΧΑΡΗ, Σοὺ στέλλω μύριες εὐ-
χὰς γιὰ τὴν καινούργια Διαπλασιακὴ
ζωή Σου. ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΛΗ' — 76]

Αγαπητὰ Διαπλάσσοπουλα-ς, ἓνα γράμ-
μα σας θὰ μοῦ χαρίσῃ μεγάλη χαρά.
Περιμένω. Γράψατε : Ἰάκωβον Σαχλίνη.
Νέαν Σμύρνην, Τετρ. 151/10.

Ἀδόλφος Βόλμπερικ

[ΛΗ' — 77]

Μπαίνοντας χαίρετ' αὐτὴν καὶ . . ἀποκεφα-
λίζω τὸν Διαπλάσσοσμον. Ἐμπρὸς
σωματοφύλακες ! ΜΑΡΙΟΣ

[ΛΗ' — 78]

Ἐπέρχομενος μετὰ ὅλο τὸ κατάσκοπευτικὸ
ἐμὸν δαμόνιον ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ
καὶ ἀλληλογραφῶ μετὰ μεσοκίαν καὶ μεγάλην
τάξιν καὶ ἰδιαίτερώς μετὰ Χρυσάνθεμο.
Δίς τοῦ συλλόγου, τῶν μελῶν αὐτοῦ, καὶ
ἐμοῦ : Ἐμ. Θεοχαρόπουλον, Διομήδεας 5-Δ
Ἀθηνῶν (κοκ). ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ «19»